

TEZĂUR LITURGIC
17 DECEMBRIE

VIATA
SF. IERARH
DIONISIE,
ARHIEPISCOPUL
EGHINEI

ATENA, 2020

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Αἰγίνης τοῦ ἐκ Ζακύνθου

Ἀξιοδάκρυτος εἶναι ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην του δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθοράν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου τῆς ἀθλιότητος· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχεστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἐλησμόνησε τελείως τὰς πρώτας τιμὰς καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὡσὰν νὰ μὴν εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὀλότελα τοιοῦτον καῖμόν, ἀλλὰ χαίρεται εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶον ἀφήνει νὰ σύρεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας του ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσον ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν «παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς».

Δὲν ἐματαιώθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἐορταζόμενος Ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστὸς οὗτος λέγω Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ἀπὸ αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἔφθασε καὶ ἀντελήφθη τὴν ἐλεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ

γενναιότητα, ήθέλησε νά μείνη γυμνός από κάθε τρυφήν, πλοῦτον, δόξαν, και ανάπαυσιν, όπου τοῦ ἔταξε ὁ κόσμος, και ή μεγαλειότης τοῦ γένους του· και οὔτω ἔλαφρός από τόσα βάρη, ἐπτέρωσεν εἰς μοναχήν τήν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τήν ἔφεσιν, και τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νά ἀπολαύση πάλιν με τοιοῦτον τρόπον τήν ἀρχαίαν του δόξαν, τήν ἀθανασίαν, και θείαν τρυφήν, από τήν ὁποία ἐξέπεσε με τὸν προπάτορα μας Ἀδάμ.

Και μολονότι νά τοῦ ἠγέρθη ἰσχυρότατος πόλεμος, από τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, από τήν σάρκα λέγω, τὸν κόσμον και τὸν Διάβολον, διὰ νά τὸν αἰχμαλωτίσουν και αὐτὸν εἰς τήν ὑπακοήν και ἀγάπην τους· αὐτὸς με ὄλον τοῦτο ἀνδριεύθη, και ἠγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσον, όπου τέλος πάντων, ἔδειξε ἀνωφελεῖς και νεκρὰς ὄλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας και ἐπαναστάσεις, όπου καθ' ἐκάστην ἠγειρον ἐναντίον σου. Ὅθεν και ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐδόξασε θαυμασίως και ζῶντα και μετὰ θάνατον, χαρίζοντάς του τήν ἀτελεύτητον Αὐτοῦ δόξαν και μακαριότητα και ἀφθαρτον κάμνοντας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα από τὸ ὁποῖον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως εἰς μετ' εὐλαβείας και πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἐξαισία τερατουργήματα, τὰ ὁποῖα νά διηγηθῆ τινας, ὄλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξα τοῦ Ἱεράρχου μας και προστάτου Διονυσίου και διὰ τήν κοινήν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῆ ὄσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μου, και ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμάσιος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους, καὶ ἐνδοξοτέρους ἄρχοντας αὐτῆς τῆς πόλεως. Ὁ πατὴρ του Μῶκιος ὠνομάζετο τῷ γένει Σηκοῦρος, καὶ ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τὸ ἐκλαμπρότατον γένος τῶν Βαλβίων, ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Εὐθὺς ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, καὶ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικῆς μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς καὶ σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ καὶ θεάριστα ἦθη, ὡς εὐφυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασία. Καὶ ἐπειδὴ προέκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους, καὶ θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἑαυτὸν του νὰ γενῆ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸ θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, καὶ τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων του ἔργων, διὰ νὰ δυνηθῆ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιωθῆ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, καὶ ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶν βιοτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ του σκοπὸν, καὶ ἔνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ

μακρύνη ἀπὸ τὰς συγκύσεις καὶ ταραχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀτάραχος νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια, καὶ νὰ λατρεύσῃ ὀλοφύκως τὸν ποιητὴν τοῦ καὶ Σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπὸν, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονεῶν ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους ὑπερηφάνειαν, ἀξιομάτων τιμὰς καὶ δόξας, καὶ πᾶσαν ἄλλης σαρκὸς ἀρέσκειαν, καὶ ἡδυπάθειαν, καὶ φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος, ἔδραμεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχοσωτήριον, εἰς τὴν Στροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπὸ αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, καὶ φθάνοντας ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν διατεταγμένην δοκιμὴν, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ ἐτελειώθη καλόγηρος.

Ἀγκαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς πλέον γέροντας καὶ ἐναρέτους πατέρας τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρυπνᾷ τὸ περισσότερο τῆς νυκτός, τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐξοδίαζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, καὶ εἰς ὕμνους καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τὰς σαρκὸς τὰς συμπαθεῖς ὀρέξεις ἐχαλιναγώγει, καὶ κατεδάμαζε μὲ πολυημέρους νηστείας, καὶ στοχαζόμενος τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ἐνῖκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφανείας μὲ ἄκραν ταπεινώσιν· καὶ

μολονότι κατήγετο ἀπὸ λαμπρότατο γένος, ἐστοχάζετο ὁμως τὸν ἑαυτὸν του εὐτελέστερον ἀφ' ὅλους καὶ ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ πατέρες ὅλοι τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν καὶ εἰκόνα τῆς ὁσιότητος, καὶ ἔπασχε καθένας ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται, ὅσο τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς προεστῶτας ἀνεβιβάσθη κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἰλαστηρίους εὐχάς, καὶ ἀναιμάκτους θυσίας πρὸς τὸν Θεὸν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδὲκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, ἦγουν εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κανένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ῥηθέντας Ἁγίους Τόπους, κατὰ τὴν ἔφεσιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας καὶ ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέρασε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἤθελε νὰ προσκυνήσῃ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου· ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκουστήν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου, τὸν παρεκίνησε νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὅπου ἦτον τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινόφρων καὶ μέτριος προεφασίζετο λέγων, πὼς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τόσην φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του. Ἄλλ' ὁ σοφὸς καὶ συνετὸς μητροπολίτης, ὅπου δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ

Διονυσίου, καὶ ἀπὸ τὸ σεμινοπρεπὲς τοῦ εἶδος ἐβεβαιώμετο εἰς τὴν ἀψευδῆ φήμην, ὅπου τὸν εἶχε προκεκηρυγμένον, τὸν ἐβίασε τόσον ὅπου τὸν ἔκαμε καὶ συνεκατέβη, διὰ νὰ μὴ φανῆ παρήκοος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προστάγματα· τότε ἀναφέρων δι' ἐπιστολικοῦ γράμματος, καὶ φανερώνων εἰς τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιότητα τοιοῦτου ὑποκειμένου, καὶ πῶς βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰς παρακαλέσεις καὶ πνευματικὰς παρακινήσεις, καὶ ἔνευσε νὰ δεχθῆ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι ὁμογνώμονες καὶ μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἔκλεξαν διὰ ποιμένα τους καὶ διδάσκαλον, δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὅπου τοὺς προενοήθη, πέμπων πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὄδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ τε καὶ ἅγιον.

Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μὲ ἔκδοσιν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκοπος. Πόσῃν χαρὰν νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινῆτας, κάθε εὐσεβῆς ἄς στοχασθῆ· ἐμπιστευθεὶς τοιουτοτρόπως τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ διδάσκη μὲ νοουθεσίας, μὲ ἱεροὺς λόγους, καὶ μὲ ψυχωφελῆ παραδείγματα· ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μαγνήτης τὸν σίδηρον, ἔσυρε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούωσι τὰ μελίρρυτά του καὶ θεόσοφα λόγια, ὕστερον ἀπὸ ἰκανὸν χρόνον τῆς διοικήσεως ἐφοβήθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τόσον

τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνίσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμελέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφήνων διάδοχον ἄξιον εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν ποθητὴν του πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὸ ποιμνιὸν του καὶ παρακαλῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἄβλαβον, ἀπὸ ὄρατους καὶ ἀοράτους ἐχθρούς, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια, ἀφῆκεν εἰς ὅλους κοινῶς θλίψιν ὑπέρμετρον.

Φθάνων λοιπὸν εἰς τὴν ἠγαπημένην του πατρίδα, ἐπισήμου διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτῆρος, ἀνεκδιήγητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπρατιῶται του σεβόμενοι αὐτὸν ὡς νοητὸν ἥλιον τῆς ἀγιοσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον χηρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρχιερεὺς Διονύσιος μὲ γράμμα πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο, πατριαρχιερατεύοντος τότε τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Ἰερεμίου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὄχι μὲ ὄρεξιν, ἀλλὰ διὰ εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅπου τόσον τὸν παρεκάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθῆς εἰς τὸ πατριαρχικὸ πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστάσιαν τῆς ἄνωθεν ἐπαρχίας. Εὐθὺς ὅπου ἔγινεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ διαμείνῃ συναναστρεφόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν τὴν ἄδειαν νὰ συνευρίσκειται νοερῶς μὲ τὸν ποιητὴν του Θεόν, καὶ

νά λεπτύνη τὸν νοῦν του μὲ τὴν πνευματικὴν μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανόησιν.

Ἔχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον ἐπιτήδειον ἠτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται οἰκοδομημένον τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου, μίλια σχεδὸν εἴκοσι, κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου, πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κτητορικὸν δίκαιον, ἦγουν ἰοὺς πατρονάτου, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν, ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν· ὡς καθὼς ἀνέβῃ μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψήβατα ὄρη ἐκεῖνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὸν νοῦν ὅλως διόλου εἰς τὰ οὐράνια, δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς νοερὰς θεωρίας ὅπου ἤμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πὼς ἔγινεν ὅλως οὐράνιος· ἀφήνω νὰ διηγοῦμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νυχθημέρους προσευχάς, τὰς χαλεπὰς καὶ σωματοτιμωρικὰς χαμευνίας (διότι ἔχων τὴν κλίνην τοῦ κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγκυλωτὰς καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔστεργεν, ὅτι κανεῖς ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του νὰ

ἐμβαίνει εἰς τὸ κελλίον του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῆ, ἀλλὰ μόνος κατὰ μόνας τὴν κλίνην του ἐκυβέρνα) δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρύσις ἀένναος, ὅπου ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνήθειαν κάθε χρόνον πρὸς τὸ ἅγιον πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ μίαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου, εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀπὸ σιτᾶρι, ὄσπρια, ἄρνια, ἐρίφια, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσι εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγγελίαν του.

Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετὰς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως Ἄγγελος σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρίζετο, ἐνουθέτα κάθε ἡμέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὄχι μόνον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερο μὲ τὸ καλὸν του παράδειγμα, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς διδάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· τοὺς παρεκίνει νὰ φυλάττουν ἀπαραλλάκτως τὰς τάξεις, καὶ ἤθη τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ νὰ μὴν τολμήσουν ποτὲ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὅποτεν τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀνάμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλέον ἀφ' ὅλας ἔλαμπε ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται ἡ κατὰ Θεὸν

ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον· ἡ ὁποία τόσον ἦτο ῥιζωμένη εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λέγω, τοῦ πλησίον, ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσατε παρακαλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσετε.

Ἄνθρωπὸς τις πάντολμος καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖραν παμμίαιρον ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἠγαπημένον ἀδελφὸν τοῦ Ἁγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περίβλεπτον τῆς πατρίδος ἄρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἔπραξε τοιαύτην μαιφονίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλιτώσῃ τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω ἢ κατὰ τύχην ἢ μᾶλλον κατὰ οἰκονομίαν θεϊκὴν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου), ἐξέπεσεν εἰς τὸ προειρημένον μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἅγιος ἠγούμενευε· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἠγούμενος ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἔντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαποθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀποκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἴτιον τοῦ τοιούτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πὼς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐπήγαινον ξετρέχοντες νὰ τὸν εὔρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἓνα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γένος

ὀνομαζόμενον Κωνσταντίνον· ἀφήνω ἐδῶ τὸν καθ' ἓναν ἀκροατὴν νὰ στοχασθῆ πόσον πόνον νὰ ἐγροίκησε ὁ Ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μήνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἤλλαξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλαρᾶς βρύσεις εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὄμματά του ἔδραμον, καὶ μὲ βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἔπταισεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσες ἄδικα; Τώρα ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπου προστάζει νὰ ἀγαθοποιῶμεν τοὺς κακοποιῶντας, ὅχι μόνο δὲν ἐκακοποίησε ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Δεσπότης μας Χριστοῦ, ὅπου διὰ τοὺς ἰδίους του σταυρωτὰς παρεκάλει τὸν Ἄκραντὸν του Πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μὲ παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτόν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεύων αὐτόν μὲ πάσῃ φιλοφροσύνῃ καὶ σπλάγχχνον, ὥσπερ νὰ ἦτον ὄχι ἐχθρὸς, ἀλλ' εὐεργέτης του.

Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἄμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμένοι, συντροφιασμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων καθοπλισμένων· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ Ἅγιος

ὑπεκρίθη πὼς δὲν ἤξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρώτα νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶν θλίψεως· αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφάνερωσαν τὴν ἐλεεινὴν τραγωδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμη, ἐὰν εἶδε νὰ ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ ὁ φονέας, τὸν ὁποῖον ἐπήγαιναν γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ζωὴν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδιαν ζωὴν ἐστέρησεν τὸν ἀγαπημένον του ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον. Ἐκλαυσεν ὁ Ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς του τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον, καὶ διὰ νὰ τοὺς κάμη νὰ μισεύσωσιν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ὀγληγορώτερον διὰ νὰ εὖρη ἄδειαν νὰ γλιτώσει τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπου εἶχε κρυμμένον, τοὺς ἔβγαλεν ἐκεῖθεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, στέλνων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ φονέως· ὅθεν καὶ ἐπέτυχεν τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὅπου ἐμάκρυναν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν διὰ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πὼς ἦτον ἀδελφὸς τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτόν, τὸν διώρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα, καὶ τότε συντροφιάζων αὐτόν ἕως εἰς τὸ παραθαλάσσιον ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτόν τὰ πρὸς χρείαν διὰ τὴν ζωοτροφίαν του, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλιτώσει τὴν ζωὴν του, τὸν ἔπεμψεν.

ὦ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφυῆς! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἄνθρωπον! Τὸ ὁποῖον ἀκούοντες ὄχι μόνον θαυμάζον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια

ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμῆτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτισε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπῆ μερικά.

Βουλόμενος ὁ Ἅγιος μία τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνήτριας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσιν του, εἶπε τοῦ διακόνου τοῦ Δανιήλ, (ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀνετράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον, τὸν ὁποῖον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντα εἰς τὴν συνοδείαν του)· ἐτοιμάσου Δανιήλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη, Δέσποτα πανιερώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ Ἅγιος τοῦ λέγει, ἄς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν τὸ μοναστήριον, ὅπου ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πὼς βρέχει; Κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διατὶ ἡ βροχὴ ὅσον καὶ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν· ἄς πηγαίνομεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρνα ἡ ὥρα, τόσον ἐπλήθενεν ἡ βροχὴν. Ἄλλ' ὦ τῶν θαυμάτων σου Κύριε! Μ' ὅλον ὅτι καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ροῦχα παντελῶς ἤγγιξε· καὶ φθάνοντας παρεμπρὸς εἰς ἓνα πολὺρροον ποταμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν, καὶ βλέποντες τὸν πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας

ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον· καὶ τῶρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσομεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; Τότε ὁ Ἅγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ διστάζεις ὀλότελα· ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ σιμώνοντας ἐκεῖ, (ὡ παραδόξου τερατουργίας) ἐστάθη τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσῶς νὰ βραχῶσι τὰ ποδάρια των· τότε βλέπων ὁ Ἅγιος τὸν διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξαίσια ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελεν φανερώσῃ ζῶντος τοῦ Ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸ θάνατον τοῦ Ἁγίου κρίνον διὰ ἀμάρτημα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερφυῆ θαυμάσια, τὰ ἐφάνερωσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὕρισκόμενος ὁ Ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓναν τάφον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων οὕτω καλούμενον, διότι ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένον. Ἐκεῖ εὗρηκαν ἓνα κορμὶ γυναικός, ὅπου πρὸ καιροῦ ἦτον ἀποθαμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ροῦχα του, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ ταλαίπωρος· ἐπῆγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ προσέπεσαν εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μὲ δάκρυα νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄνωθεν ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο

τὸ δεδεμένον σῶμα, ἴσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακούσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεΐαν, ἔχων εἰς τὴν συνοδείαν του τὸν ἄνωθεν διάκονόν του, καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσει νὰ ἐβγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτῶμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν ὡς ὀλόκληρον ὅπου ἦτον εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχήλιόν του, καὶ τὸ ὁμοφώριόν του, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὄραν πολλὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσει ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνον σῶμα· καὶ διαβάζων τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτό, ὡσὰν νὰ ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα, κλίνας τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα προσκυνήσεως πρὸς τὸν Ἅγιον, ἴσως διὰ εὐχαριστίας τῆς μεγάλης χάριτος ὅπου ἔλαβεν, ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ κόκαλα· ὡς δὲ ταπεινόφρων καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος ὅπου ἦτον ὁ Ἅγιος, ἔβαλεν καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρεστῶτας νὰ μὴ φανερώσουν ζῶντος του τὸ γεγονός· παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἄνδρὸς ἀφωρισμένου λείψανον εἰς ἓνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Ἄρχων τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, προσεκάλεσε τὸν Ἅγιον μίαν φορὰν μὲ συνοδεία καὶ ἄλλων προσώπων χρησίμων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θαλάσσης μὲ τὰ

δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βόϊδι, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἓνα μοναστηράκι ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἤρχισαν παρευθὺς κατὰ τὴν δεισιδαίμονά τους πλάνην οἱ ἀγροῖκοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψαράδες νὰ γογγύζουν ἀποσκεπαστικὰ ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κάμη ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀπαίδευτος) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πὼς ὅταν ἴδωσι ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μᾶλλον ζημιώνεται, τὸ ὁποῖον πολλές φορές παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τοῦς καὶ προπέτειαν· φθάσαντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βόϊδι, τὸν διορισμένον τόπον, καὶ ἐξέλθοντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ὑπῆγον εἰς τὸ ρηθὲν μοναστηράκι, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ψαράδες κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἄρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ παρέψουν ρίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ στρεφόμενοι εἰς ὥραν ἱκανὴν κενοί, καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβάρυνον περισσότερο οἱ θηριογνώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδείας ἐκείνης, ὅθεν ὁ ἄρχων ἐκεῖνος, ὅπου τοῦς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐδείχθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην· βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἄρχων τοῦ τὴν εἶπεν

ἀπλῶς, προσθέτων περιπλέον, πῶς τὸ βάρβαρον ἐκεῖνο γένος τῶν ψαράδων ἔχουν τόσην κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ῥασοφόρων προσώπων, ὅταν πηγαίνουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὅπου ἂν ὑπαντήσουν κανέναν μὲ ἱερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγουν, πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει ἀμὴ ἀστοχεῖ τὸ ἔργο τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα φαίνεται τους, ὅτι διὰ νὰ εἶναι εἰς τὴν συνοδείαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψαρικήν τους. Ὁ Ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν ἀθυμία τοῦ ἄρχοντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ψαράδων, προστάσσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴ ἐπ' αὐτά, τὰ ηὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτούς, ἔπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆς θάλασσης (δείχνον εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ρίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει ψάρια πολλὰ κατὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν νὰ σᾶς δουλεύσωμεν σήμερον, ἀλλὰ ὁ τόπος ὅπου μᾶς δείχνης, δὲν εἶναι ψαροτόπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἠξεύρομεν τὰ κατατόπια ἐδῶ τῶν ὀψαρίων, καὶ θέλομεν ρίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανεῖ κάλλιον. Ὁ ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετιῇ τους ἀντιλογία λέγει τους ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ρίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ σᾶς λέγω· λέγει καὶ ὁ ἄρχων ἅς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, καὶ μὴ ἀντιστέκεστε εἰς τὸ πρόσταγμά του·

κατὰ τοῦτο ὑπήγον καὶ στανικῶς ἀμὴ κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπελπισμένοι, καὶ ρίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον. Ἐπίασαν τόσας πλήθας πολυειδῶν ὀψαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, καὶ βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἔκθαμβοι γενόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, καὶ στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἔδραμον μὲ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου, ὠμολόγουν μεγαλοφώνως τὸ σφάλμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογία του· ὁ δὲ πρᾶος καὶ θεῖος ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς καὶ εὐλογήσας, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβονται τὸ ἱερατικὸ σχῆμα, καὶ νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διάνοιά τους τὰς ψυχοβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Ὅχι μόνο τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀπόκρυφα ἀμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὅπου ὑπήγεν χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα καὶ τὴν ἰσάγγελον πολιτείαν του, ὑπήγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, καὶ τελειώσας τὴν ἐξομολόγησίν του, τὸν ἠρώτησε ὁ Ἅγιος ἂν ἐνθυμεῖται τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇ· καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πὼς δὲν ἐνθυμεῖται· λέγει του ὁ Ἅγιος· ἴδε καλῶς τέκνον μου, μήπως διὰ ἀμέλειάν σου ἔφυγε κανένα

ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην καὶ μείνης ἀδιορθωτος· ὄθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μετὸν ἑαυτὸ σου ἂν τύχη νὰ ἐνθυμηθῆ κανένα ἄλλο παισίμιον, ὅπου νὰ ἔπραξες; Διότι φαίνεται μοι βέβαια πὼς νὰ μὴν ἔκαμες τελείαν τὴν ἐξομολόγησιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογιάζεται μετὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, καὶ ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνο δῶσέ μου τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴν πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ Ἅγιος, πὼς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσει χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μετὰ αὐστηρότητα· δὲν ἐνθυμεῖσαι ταλαίπωρε, πὼς ἱερουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμέλειάν σου, καὶ ὀλίγην σου προσοχὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης; Ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνεθυμήθη, καὶ ἔμεινεν ὅλος ἔντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ Ἁγίου, βλέπων πρὸς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ Ἅγιος μετὰ τοὺς νοεροὺς τῆς ψυχῆς λογισμοὺς τὸ ἐγνώρισε καὶ πίπτων εἰς τὰ ποδάρια του καὶ καταβρέχων αὐτὰ μετὰ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὁμολόγησε τὸ πταῖσμα καὶ ἐζήτησε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατὴρ Διονύσιος, ὡς μιμητὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του καὶ διόρθωσιν, ἐρμηνεύων αὐτὸν νὰ

προσέχη εἰς τὸ ἐρχόμενον, καὶ ὅταν ἱερουργῇ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν μὲ φόβον πολὺ καὶ τρόμον, καὶ μὲ περισσὴν εὐλάβειαν νὰ σιμῶνῃ εἰς τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὁποῖον οὔτε αὐτοὶ οἱ Ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀπενίσαι ἰσχύουσι. Μὲ τοιαύτας νουθεσίας καθοδηγῶν αὐτὸν τοῦ ἔδωσεν τὴν λύσιν, καὶ τὸν ἔπεμψε εἰς εἰρήνην. Εἶναι καὶ ἄλλα ἀξιοδῆγητα τοῦ Ἁγίου θαυματουργήματα, ὅπου ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὁποῖα σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴν βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μὲ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἴπωμεν καὶ ἐκεῖνα ὅπου μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ καὶ ὅλα ἀξιέπαινα.

Πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν ἰσαγγελον βίου θεάρεστου καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολυφόρον δένδρον μὲ τοὺς καρποὺς τῶν φαεινῶν τοῦ ἀρετῶν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμφυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πραέων· καὶ προγινώσκων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικήσεώς του, τὴν ἐφάνερωσεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικά του καὶ περιπόθητα τέκνα· οἱ ὁποῖοι ἀκούοντες τοιοῦτον θλιβερὸν μήνυμα, μὲ δάκρυα πολυστάλακτα ἔκλαιγον, ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ πνευματικοῦ τους πατρός, καὶ διδασκάλου, τοὺς ὁποῖους παρηγορῶν ὁ Ἅγιος, νουθετῶν καὶ εὐλογῶν αὐτούς, καὶ μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπαζόμενος, παρέδωκεν τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ πλαστουργοῦ του Θεοῦ κατὰ

τὸ μακρὸν (1624) ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ιζ' (17). Τὸ σεβάσιμὸν τοῦ καὶ τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἔπεμψαν εἰς τὴν περίφημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδυθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγοῦς μονῆς ἐκείνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ εὐπρεπῶς τὸ ἐνεταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, ὅπου πλεονάκις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς, καὶ εἰς τοὺς ἀδελφοὺς λέγων πρὸς αὐτοὺς, τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; Εὐγάλετέ με ἔξω· καὶ συγκοινοῦντες μεταξὺ ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μὲ τοὺς ἀδελφοὺς τὸ ὄραμα τοῦτο, ἔκρουον πῶς νὰ εἶναι θεϊκὴ ἀποκαλυψίς· καὶ οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακομιδὴν, ἤνοιξαν τὸν τάφον, καὶ εὔροντες ὀλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπὲς τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν τοῦ ἐνδυμάτων, μεθ' ὧν ἐνεταφιάσθη, πνέων εὐωδίαν καὶ θαυμάσιον, μὲ ὕμνους καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλης εὐλαβείας ἐπίδειξιν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ μετέθεσαν εἰς ἡτοιμασμένην λάρνακαν ἔσω εἰς τὸν νάρθηκα τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματουργεῖ καθ' ἡμέραν, ἰατρεύων πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθείροντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου.

Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μὲ τὸ ἅγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὡσὰν ἀπὸ σκλήραν μάστιγαν διωκόμενα αἱ ἀκρίδαι ἠνώμεναι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορὰς εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸ ἴδιον τρόπον μὲ τὸ αὐτὸ λείψανον (ἃς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδῖος, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοστάλακτος) εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μὲ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, καρποποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μὲ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν ἓνα ὀσπήτι ἀνώγιον μέγαλον εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος του ὁ Ἅγιος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατοῖκει, ὅταν ἦρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν του τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τὸ ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μὲ ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους του ἓνας ἄρχων συμπατριώτης του, εὐσεβῆς καὶ γνωστὸς τοῦ Ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατάστασις του εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὄλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἔστεργε νὰ κάθηται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου εἶχε τοῦ Ἁγίου, καὶ

εὐφήμιζε με σέβας πολὺ τὰς πολλὰς του ἀρετὰς καὶ θεϊκὰ του προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἔτος ,αχζα´ (1661), ὅπου ὁ Θεὸς διὰ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας με δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμούς, καὶ κινδύνους ἀφανισμοῦ, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὀσπήτια, φοβούμενος πολλὰ ὁ ἔνοικος ἐκεῖνος ἄρχων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένην κατάστασιν τῆς παλαιοτάτης ἐκείνης οἰκοδομῆς ἠβουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τοῦ κατωγίου τοῦ ῥηθέντος ἀνωγίου διὰ νὰ ἔχη ἄδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκείνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἄρχοντος ἐκείνου καλουμένου Μιχαὴλ τοῦ πίκλην Συμμάκη, σεμνοῦ καὶ θεαρέστου βίου ἀμφοτέροι ὄντες, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνῆς ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ ἡλικίας μετρίας, καθὼς ἦτον ὁ Ἅγιος, πὼς ἀνέβη με τὸν διάκονόν του εἰς ἀνώγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὠμοφόριον, ἔκαμεν εὐλογητὸν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅπου εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἀγιασμοῦ, ἔπειτα ῥαντίσας με τὸ ἀγίασμα ὅλον τὸν οἶκον ἄνω καὶ κάτω ἐσήμωσεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε με ἰλαρὸν προσωπον· γύναι μὴ φοβοῦ πλέον· ἐκείνη ἐξυπνήσασα εὐθύς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ με φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, τοῦ διηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ

ὁποῖος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκρινε εὐλόγως, πὼς ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ὁποῦ ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα μεγάλα τὸν οἶκον ὡς κτῆμα ἐδικόν του, καὶ διεφύλαττε σώους καὶ ἀζημίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεία χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἄρχων πανοικεὶ διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου, οὔτε βλάβην ποτέ, οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλους σεισμοὺς μετὰ ταῦτα, ὁποῦ κατὰ καιροὺς ἐσυνέβησαν ἐκεῖ ἄλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ Ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρισκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον, τοῦ ἐφάνη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνο του καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἶπε τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττεται προσεχῶς μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀχτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γένη σεισμὸς μέγας, καὶ θέλη νὰ γένη μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχὸς, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ δι' ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγησεν κανενὸς τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Ἁγίου μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔγινε σεισμὸς τόσον μέγας ὁποῦ αἱ περισσότεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστὸς ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω σκοπεύων ἕνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὁποῦ ἔχουν νὰ κάνωσι

καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακάς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν παντοπόρων κουρσάρων ἄλλοπίστων, ἔπεσεν ἓνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὁποῦ ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μὲ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου (ὃ τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμε) μ' ὄλον καὶ νὰ εἶναι τόσον ὑψηλὰ ὁ πύργος, ἔμεινεν ὅμως ὁ πεσὼν ἀβλαβῆς εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ Ἁγίου, ὁποῦ ταχέως προφθάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τοὺς μαχμὲ' (1645) ὁποῦ τῶν Τούρκων ἡ ἀρμάδα ἔμελλεν (ὡς ἔτρεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ Ἀγαρηνοί, παίρνοντας τοῦ Ἁγίου τὸ λείψανον μὲ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρὸν νησί τῆς Ζακύνθου, διὰ νὰ φυλαχθοῦν παίρνοντας προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη· καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφθόρως· καὶ τοῦτον ἢ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισόκαλου δαίμονος, ἢ κατὰ θείαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέρμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὔρουν ἄλλο ἰατρεῖον ὠφελιμότερον, εἰ μὴ μόνην τοῦ Ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἁγιασμόν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου

λειψάνου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντισαν με αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα κοινῶς παρευθὺς ἐφωτίσθησαν καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ Ἁγίου ὀνόματι Ἀγγέλα εἰς τὴν ἄνωθεν Ζάκυνθον, ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὄχι μόνον ἡμίξηρος ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἄλαλος· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλειψαν οἱ πλέον ἔμπειροι ἰατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ εἰς κακὸν ἐκοπίασαν, διότι ὄχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χειρόν ἐλθοῦσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς της, πὼς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκεται ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου, παρεκάλεσαν νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν οἰκία τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες αὐτὴν σταυροειδῶς μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἰατρικῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπονενεκρωμένα της μέλη (ὡ τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν Στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ Ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ ἓνας χριστιανὸς πηγαίων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον

λείψανον, ἔκοψε κρυφὰ διὰ εὐλάβειάν του ἐκεῖνον τὸ δάκτυλον, διὰ νὰ τὸ πάρῃ μαζί του· ὁ ὁποῖος θέλων νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν νάρθηκα, ὅπου ἔκειτο τὸ λείψανον ἠμποδίζετο ἀοράτως. Ὡστε ὅπου βλέπων τὸ θαῦμα, ὠμολόγησεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς, ὅθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸ δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν ὡς εἶπομεν, εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ οὕτως ἔμεινεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητῆς, καὶ ἀνεμποδίστως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος ἀπὸ τὸ Ἐρέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς τούτου (εἰς καιρὸν ὅπου ἦτον σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας) ἔδωκέν τις προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον τοῦ φαίνεται κατ' ὄναρ, πὼς ἐμβαίνων εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου ἦτον τὸ τίμιον λείψανον, ἐστράφη ὁ Ἅγιος, καὶ θεωρήσας αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του· Σύρε ἀπ' αὐτοῦ· ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἔντρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτιά του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὅπου ἐκρέματο εἰς μίαν ἀγκονὴν τοῦ κελλίου του· καὶ παρευθὺς ἠγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρεν τὴν λαμπάδα μὲ φόβον, καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἤναψεν ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λείψανον ζητῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· καὶ τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει

πάλιν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνο του, καὶ ὑψώσας τὴν ἁγίαν του δεξιὰν με ἰλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβῆς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκεν τῶν πατέρων ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτό, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρωσιν πρὸς τὸν Ἅγιον, καὶ λαβόντες αὐτήν, εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξείδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἴδοῦν αὐτοὶ· καὶ φθάνοντες εἰς τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἤμπορεσαν νὰ τὴν εὔρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησιμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥρα σύροντες εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερῶς τὴν λαμπάδα ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρύμνην του κολλημένην εἰς τὴν καρῖναν, ὁποῦ θαυμασίως ἠκολούθει εἰς ὅλον τὸ ταξείδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα Αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονυσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἦναψαν κατ' ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου.

Ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχέ τις ἄνθρωπος ξένος, ὅστις ἐφανερώθη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενον, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου, καὶ χρίσαντες αὐτόν ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ

δείλαιος, καὶ ἐστράφη ὑγιῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ, ὑμνῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν ὄσιον.

Μία ἄλλη σεμνὴ καὶ εὐλαβῆς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, Ἄγγελα καὶ αὐτῆς τὸ ὄνομα, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἄλλα τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μὲ τινὰς γυναίκας εὐλαβικὰς συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου, ἤκουσεν ἀπὸ αὐτὰς τὴν θεάρεστον πολιτείαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαισία θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμη εἰς ὄσους μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστάκτῳ ὀπλισθεῖσα, καὶ ἔρωτα διακαῆ πρὸς τὸν Ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χαρίσῃ διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἀγίων τοῦ πρεσβειῶν ἓνα παιδίον ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν τῆς· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνο τῆς ἓνα ἀρχιερέα καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μὲ παρακαλεῖς; Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος, ἤγουν μαγγιουράνα, μὲ ἕτερα βότανα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ Ἁγίου Βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου μὲ αὐτὰ, καὶ θέλη ἐγκασιρωθῆς καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικόν τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων, τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγινεν ἄφαντος. Αὐτὴ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ

συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ἦτον τὸ ὄραμα, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν της, ἄλλο δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἢ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλαῖς φοραῖς τὸν παρεκάλεσα διὰ τέκνον ἄρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπήκουσεν τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα ὅπου μοῦ ἐνθύμησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆ καιροῦ ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στυροφάδια ἓνα της ἀδελφὸν ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μὲ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μὲ εὐλάβειαν καὶ θερμὴν πίστιν μεταλαμβάνουσα κατὰ τὴν παραγγελλίαν τοῦ Ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγκαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννη ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ θείου βαπτίσματος, χαριέστατόν τε καὶ εὐφυέστατον, εἰς αἶνον Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληρεῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτῶν ἐπικαλουμένων.

Ἦγουμένευεν εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν Στροφάδων Δανιήλ, ἱερομόναχος τοῦπικλῆν Γουρᾶτος ἐκ Μαΐνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπῆς, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· οὗτος ἐδίσταζε πολλὰ διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγεν μὲ τὸν ἑαυτό του· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; Τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστὸς Κύριος νὰ διώξη ἀπὸ τὴν διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα καμωμένου εἰς τὴν κλίνην του, πὼς νὰ τοῦ

ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ κελλίου τοῦ ὁ ἐκκλησιάρχης
ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν
ὄρθρον· εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ
ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατ' ἀλήθειαν
ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τρόπον
τινα τὸν ἑαυτοῦ ὡς φιλόϋπνον λέγων· ὦ καὶ πῶς μὲ
ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μὲ ἀποκάρωσεν ὁ ἐχθρός· εἶναι
τόσην ὥραν ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ,
καὶ οἱ πατέρες θέλουσι εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, καρτεροῦντές με νὰ ἀρχίσουν τὴν
ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνόμενος μὲ σπουδὴν ἐκίνησεν
εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὦ τοῦ
παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς
εἰσόδου τοῦ νάρθηκος ἢ ὁποῖα εἶναι ἀντικρὺ τῆς
λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπῃ ὀφθαλμοφανῶς
τὸν μακάριον ἀρχιερέα Διονύσιον ἰστάμενον ὄρθιον
ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων
ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχων ἀκουμβισμένας τὰς
χεῖρας τοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο
διακόνους ὁμοίους ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς,
ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἐνέδυσεν τὸν Ἅγιον τὴν
ἀρχιερατικὴν στολήν, καὶ ὁ ἄλλος ἰστάμενος εἰς τὴν
μεσικὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατ'
ἀνατολὰς ὡς εἰς ὠραίαν πύλην τοῦ βήματος θυμιάζων
τὸν Ἅγιον ἔλεγε τό, ἀγαλλιᾶσεται ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ
ἑξῆς· καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ
ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιήλ, καὶ
σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του, εἶπεν· ἐπληροφορήθης

τώρα, ἢ ἀκόμα ἀμφιβάλλεις; Εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, καὶ ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἐκπληξιν ὁ ἡγούμενος, μὲ φόβον πολὺ ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἥρεμα μὲ γνώμην νὰ ὑπάγη νὰ τὸ ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐγαίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῆ ἀνίσως καὶ ἀκόμα κρατεῖ ἐκείνη ἡ φοβερὰ ὄρασις, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπασίαν τοῦ Νάρθηκος, θεωρεῖ τὸν Ἅγιον στρεφόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἰδίαν του λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσβήσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἄφαντοι καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μὲ τοὺς διακόνους, ὁποῦ πρότερον ἐφάνισθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μὲ ἀνεκδιήγητον φόβον εἰς τὸ κελλίον του, ἔστεκεν στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῆ διὰ νὰ πληροφορηθῆ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἀγιότητα· εἰς ὀλίγην ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπήγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἐδιηγήθη τότε αὐτοῦ μόνου τὴν ὀπτασίαν, ὅστις ἦτον καὶ συμπατριώτης του, καλούμενος Ἰωνᾶς· καὶ μετὰ ταῦτα μανθάνοντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπήγον ὅλοι μὲ τὸν προεστῶτα εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντιμον λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Ἅγιον μὲ πολλὴν κατάνυξιν, στερεωθέντος κοινῶς περισσότερον, πὼς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ

τοὺς λοιποὺς τῶν Ἁγίων, ὡς ὄντος Ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ Παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἠγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας μὲ πᾶσαν ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν προτέραν του δυσπιστίαν, ἔγινε ἀπὸ τότε μεγαλοφώνως κῆρυξ, μὴ παύων ἀπὸ τὸ νὰ διηγῆται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ ὑπερφυῆ θαύματα τοῦ ἱεράρχου μας Διονυσίου, μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατὸν διηγῆθημεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ Ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν, καὶ μὲ ὅλον ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ εἶναι πάμπολλα, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγομεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμε τὰ ἐξαιρέτα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρει πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὅπου καθημερινὰ ἐνεργεῖ ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν μετὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὀλοψύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς Αὐτὸ δοξάσαντας, πρὸς τὸν ὁποῖον ἄς βάνομεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρείαν τοῦτον τὸν θεῖον μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἄς ἰκετεύσομεν αὐτὸν λέγοντες.

ὦ πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ
Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν,
καὶ παρακαλοῦμέν σε μετ' εὐλαβείας καὶ ἐκ βάθους
ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὅπου σοὶ
προσφέρομεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχονται χειλέων·
γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς
θερμότατος, εἰς ὅλους ὅπου μὲ πίστιν ἀκραιφνή
προστέχουν εἰς τὴν κραταιάν σου ἀντίληψιν, καὶ
πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου·
ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν· σκέπε, καὶ φρούρει τὴν
ἠγαπημένην σου πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ἣ τὸ
τρισόλβιον σου ἐναπόκειται λείψανον, ἢ ὁποῖα
λαμπροφανῶς χαρμοσύνως καταχρέος ἐορτάζουσα
χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μουσικῶς εἰς ταύτην
τὴν ἔνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως,
ἀπολαμβάνοντες κοινήν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολίται
σου, ὡσὰν ὅπου ἠξιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους
χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ
φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ
ἐπαρχία σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἴγιναν ἐπίσκεπτε καὶ
βοήθει τῇ μεσιτεία σου· πρὸς τούτοις δὲ τὴν βασιλικὴν
καὶ σεβασμίαν τῶν Στροφάδων Μονὴν διατήρει, καὶ ἐν
ὁμονοίᾳ καὶ εἰλικρινῇ ἀγάπη περιφύλλατε τοὺς ἐν
αὐτὴν ὀσίους ἀσκουμένους παρακαλῶν τὸν
πανοικτίρμονα Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτους σου
ἱκεσίας, ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὸν
συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν
πρόσκαιρον ταύτην, παροικίαν νὰ μᾶς κἀνῃ μετόχους

τῆς οὐρανίου βασιλείας του, ἧς γένοιτο ἐν Χριστῷ
τυχεῖν. Ἀμήν.

